

måske har været prioriteret sådan, at man glemte, at det Nordvang, der var tilbage, faktisk også skulle have de forbedringer, der var peget på allerede i 1988.

Jeg siger mest det her til hr. Per Kaalund for at slå fast, at man godt kan lave et skønmaleri, hvis man tager dele af Københavns Amt frem, men jeg kan bestemt også godt lave et sort maleri, hvis jeg tager det andet frem, og det viser jo bare, at ingenting er perfekt her i verden.

Men jeg synes altså, at prioriteringen af konsulentundersøgelser er underlig, når det rent faktisk er de fysiske forhold, der skal forbedres.

(Kort bemærkning).

Tove Fergo (V):

Det, der kalder mig herop, er hr. Per Kaalunds udtalelser om besparelser og nedskæringer.

Jeg står her med nogle oplysninger om, hvordan det ser ud med lægernes antal, altså personalets antal i forhold til 100 senge, og det er faktisk sådan, at i 1980 var der syv læger pr. 100 senge, og i 1992 var der 22 læger til 100 senge. Så den vedvarende påstand om, at der er sket en kraftig reduktion af personalet i de år, vi havde en borgerlig regering, passer ikke. Det kan modbevises så nemt som ingenting, for vi kan bare se på nogle statistikker. Jeg synes, at det, vi skal holde fast i, er, at forestillingerne om, at psykiatrien skulle kunne fungere på en anden måde, ikke helt har kunnet leve op til den virkelighed, der er ude omkring.

Vedrørende menneskerettigheder, patientrettigheder og borgerrettigheder er det helt rigtigt, hvad hr. Bruno Jerup siger: Venstre er et parti, der sætter mennesket i centrum. Det gør vi sandelig også her, så vi vil da meget gerne se på alt, hvad der kommer af forslag til, hvordan man kan give den enkelte ret i forskellige forhold, og jeg mener, at det må være en selvfølgelig ret, at en patient på en lukket psykiatrisk afdeling har ret til at komme i frisk luft hver eneste dag. Jeg mener, at når de indsatte i fængslerne har det, hvorfor i alverden skulle mennesker, der ikke kan gøre for, at de er syge, så ikke have de samme rettigheder? Så det vil vi se på med stor velvilje.

(Kort bemærkning).

Anne Baastrup (SF):

Jeg er enig med hr. Per Kaalund i, at der ikke er tvivl om, at mange af de problemer, som amterne har i dag på det psykiatriske område, skyldes den borgerlige regerings hærgen i amternes økonomi.

Men den prioritering, som Københavns Amt har valgt, synes jeg er uhensigtsmæssig, når man ved, hvor Nordvang ligger. Nordvang ligger i nærheden af to store fængsler, flere asylcentre og i nærheden af meget belastede boligområder, og det forhold blev præciseret stærkt af Nordvangs ledelse, da vi var derude. Derfor er det efter min mening en uhensigtsmæssig prioritering, at man opløfter Gentofte og ikke i langt højere grad lægger vægt på en udbygning og en forbedring af Nordvang.

(Kort bemærkning).

Per Kaalund (S):

Til fru Anne Baastrup vil jeg gerne sige, at prioriteringen var særdeles hensigtsmæssig, for det gik ud på at udtynde Nordvang, at flytte ud og derefter forbedre forholdene på det tilbageværende Nordvang. Når man nu engang ikke kunne ændre den geografiske placering, så var det en helt rigtig prioritering først at frigøre for at kunne ombygge og udvide.

Til hr. Peter Duetoft vil jeg sige, at min erindring er, at der foreligger planer om ombygning af Nordvang, dvs. bygningsmæssige planer osv., men hvordan de bliver gennemført og med hvilken økonomi, skal jeg forståeligt nok ikke udtale mig om i dag.

Med hensyn til fru Tove Fergos bemærkninger vil jeg gerne bekræfte det med lægetimerne. Jeg synes ikke, man tager det med i debatten, at det ikke var politikerne, der nedlagde senge; det var lægerne, der tømte sengene ved hjælp af ny medicinering, andre sociale foranstaltninger osv., og det har gjort, at antallet af lægetimer er ganske stort i dag i forhold til antallet af patienter, og det burde selvfølgelig også positivt ind i debatten.

Men jeg vil gerne sige til fru Tove Fergo om økonomien og sygehusene, at det drejer sig om totalbudgetter for sundhedssektoren, som har ligget i ro igennem 10 år, og at der er sket en prioritering inden for det budget. Der er sket realvækst inden for psykiatrien – altså en økonomisk realvækst – på trods af at den totale ramme har været i balance over årene. Der har været ganske kraftige ønsker – det var det, jeg prøvede at udtrykke – om yderligere besparelser og yderligere nedskæringer i sundhedssektoren igennem 10 år, og det kan det ene referat efter det andet af disse forhandlinger vise. Vi kæmpede fra amternes side for at få økonomien øget igennem disse år, og det kunne ikke lade sig gøre, og det har selvfølgelig også på sin vis